

[Finansministeren.]

hæves, før der er gået fem år, skal beløbene dog ikke medregnes i den skattepligtige indkomst, men pengeinstitutterne skal i stedet indeholde en ikke-fradragsberettiget afgift på 15 pct. af den del af indskuddet, der hæves i utide. Bliver beløbet stående indtil fem års periodens udløb, kan det hæves uden beskatning.

Det ny i lovforslaget er, at skattelettelse på grundlag af opsparing kun skal kunne indrømmes en begrænset kreds af personer, medens andre skatteydere kan opnå samme skattelettelse mod at foretage indskud i pengeinstitutter. Denne opdeling af skatteyderne i to grupper er foreslået for så vidt muligt at begrænse arbejdet med at opgøre og kontrollere opsparingen til en kreds af personer, hvis opsparing i almindelighed anbringes i deres erhvervsvirksomhed og ikke som indskud i pengeinstitutter.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det kan være betænkeligt på denne måde at opdele skatteyderne i to grupper, der skal behandles efter forskellige regler. Jeg tror imidlertid, at det er nødvendigt med en sådan opdeling, hvis vi skal ind på at give skattelettelse for opsparing. Ellers havner vi let i en ordning, som det ikke vil være muligt at føre en forsvarlig kontrol med. En anden sag er, at det altid vil kunne diskuteres, hvorledes man nærmere skal afgrænse den kreds af skatteydere, der skal have adgang til at få skattelettelse for opsparing og ikke for indskud i pengeinstitutter. Det er imidlertid min opfattelse, at den foreslåede ordning — så vidt det er praktisk muligt — vil præmiere de opsparingsformer, som man ved forliget ønskede at fremme.

Det andet lovforslag — forslaget til lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m. v. — har til formål at give en lettelse i indkomstkatten for ældre medborgere, der har foretaget en opsparing for at sikre deres alderdom. I mange tilfælde er de opsparede midler anbragt således, at de afkaster en indtægt, der ikke forøges i takt med den almindelige prisudvikling. Dette gælder således, hvis opsparingen er anbragt i obligationer eller i pengeinstitutter og afkaster en renteindtægt. Det gælder også, hvis skatteyderen har anbragt sin opsparing i en livrente eller en anden renteforsikring.

Efter forslaget skal skatteydere, der er fyldt 67 år, kunne opnå et fradrag i deres skattepligtige indkomst, såfremt der i indkomsten indgår renteindtægter og skattepligtige indtægter i form af udbetalinger fra renteforsikringer. Fradraget udgør 25 pct. af de pågældende indtægter, og det kan ikke overstige 3.000 kr. Da det kun er tanken at lette skatten for personer med jævne indtægter, skal fradraget nedsættes for skatteydere med skattepligtige indkomster over 16.000 kr. Forslagets regel herom er udformet således, at der i intet tilfælde vil blive givet fradrag, hvis den skattepligtige indtægt er 22.000 kr. eller derover.

Forslaget indeholder nærmere regler om opgørelsen af de indtægter, der skal give ret til fradrag eller nedslag, som det hedder i forslaget. Aktieudbytter skal ikke betragtes som renteindtægter, og skatteyderens renteudgifter skal fragå i det rentebeløb, der giver ret til nedslag. De forsikringsudbetalinger, der giver ret til nedslag, skal stamme fra private forsikringer; det vil sige forsikringer, som fuldt ud er betalt af den skattepligtige selv eller hans pårørende. Forsikringer, der er eller har været led i pensionsordninger, som den skattepligtiges arbejdsgiver har ydet bidrag til, omfattes således ikke af ordningen.

Jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til denne bestemmelse.

Det må være klart, at ordningen efter sit formål ikke skal omfatte de pristalsregulerede tjenestemandspensioner og lignende pensioner fra visse kommuner og koncessionerede virksomheder. Det samme gælder folkepensionen, der ligeledes er pristalsreguleret. Tilbage er hele den store gruppe af pensionsordninger, der er oprettet ved aftaler mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Indholdet af disse ordninger er yderst forskelligt fra virksomhed til virksomhed. I nogle tilfælde modtager de pensionerede overhovedet ingen dækning for prisstigninger, i andre tilfælde giver arbejdsgiveren fra tid til anden ekstraordinære bidrag til pensionsordningen, og disse bidrag kan undertiden være af en sådan størrelse, at de pensionerede får mindst samme pristalsdækning som tjenestemændene. Det kan også forekomme, at pensionen suppleres med understøttelser, som formelt fastsættes fra år til år, men som i realiteten mere eller